

CÂU THƠ VỀ NGƯỜI

Phan Ni Tấn (ND)

Câu Thơ Về Người
thơ Phan Ni Tấn (ND)
mở: Luân Hoán
Bạt: Trang Châu
phụ bản nhạc:
Hà Thúc Sinh, Trần Quang Hải
Đ.Toán trình bày bìa
Nhân Văn
(San Jose)
xuất bản
năm 1996

TRÁI HOA

Luân Hoán

Có người không làm thơ không biết phải làm gì. Chẳng lẽ chỉ rong chơi để lấp hết khúc đời còn lại, dễ chừng còn kéo dài đến vài thập niên. Làm thơ như vậy kể như một cứu rỗi.

Nhưng cũng có người bộn bề công việc. Lúc ở sở, lúc ở nhà, lúc thù tiếp bạn rượu, lúc ca hát, lúc đưa vợ con dạo phố phường, lúc... lúc... Lu bù như thế mà vẫn làm thơ liên tu bất tận, quả là một tay cự phách trong làng chơi thơ.

Không biết thơ, những thơ ở từ đâu ra? Ở trong cái đầu? Ở trong cái bụng? Hay ở trong những cái lỗ chân lông? Có lẽ trên khắp phần thân thể của con người thi sĩ thứ thiệt, chỗ nào cũng có thơ.

Có người chỉ cần véo nhẹ vào một chỗ nào đó trên da thịt cũng đủ bung ra hương rượu, ví như anh chàng Phạm Nhuận (em bữa nọ véo đùa chơi một cái, rượu bung ra thơm ngát chỗ đang nằm – L.H.) thì cũng có người, chỉ cần mon men tiếp giáp với vùng hơi thở của mình đã nghe thơm ngát hương thơ. Người đó đâu phải ai xa lạ. Đó chính là cha đẻ tập Hồi Ký Thơ dạo nào. Và cũng là người đang gởi cho chúng ta những Câu Thơ Về Người hôm nay.

Phan Ni Tấn, nhà thơ hiền hậu ấy vẫn luôn luôn viết cạnh quý danh của anh chữ N.D. bí mật. Nhiều bạn vẫn cho rằng đó là tên gọi của một người tình lỡ của “chàng”. Có thể là Ngọc Dung? Như Diệu? Nhã Duyên? Cũng có bạn tinh nghịch cho rằng hai chữ đó, nhà thơ gói ghém cái biệt tính của mình như “nhảy dù”, “ngủ dai”, hoặc tục hơn chút đỉnh, không chừng. Riêng tôi, mãi đến nay, N.D. vẫn chỉ một mình Phan Ni Tấn hiểu.

Người đẹp Châu Ngự Cẩm và cậu bé Phan Châu Lân chưa chắc đã được tiết lộ. Thôi, chúng ta cũng tạm nên cho đó là một khối kỷ niệm, có vui, có buồn của một nhà thơ giàu trôi nổi, của một nhạc sĩ có những sáng tác sắc sảo, vững vàng.

Tạm gác cái gia tài âm nhạc của Phan Ni Tấn, để vào thăm cái sản nghiệp thơ của anh, ta bắt gặp ngay một trái tim thiết tha với đời. Thơ, từ đó đã trở ra từng ngọn, từng cụm, từng chùm, từng núi. Mà kỳ lạ thay khi thông dong thường ngoạn, những định hình ngọn, chùm, núi... của ngôn ngữ chỉ thuần nhất là một cõi hương. Có nên phân chất một mùi hương, nhất là hương thơ?

Phan Ni Tấn N.D. làm thơ dễ dàng nhưng không dễ dãi như tôi – hơn tôi một điểm. Phan Ni Tấn N.D. là một người cởi mở, luôn luôn hòa mình với đám đông – hơn tôi một điểm nữa. Giới thiệu một nhà thơ có nhiều ưu điểm hơn mình như thế, quả tôi có chút lọng cọng. Khi Phan Ni Tấn N.D. từ Toronto gọi đề nghị tôi phải viết một cái gì đó cho Câu Thơ Về Người, tôi cảm thấy ngại ngùng. Nhưng cái âm áp của những ngọn khói trà mỗi lần có dịp ghé Phan gia trang như vẫn đây trong lòng. Và cái âm giọng “đzậy xao” thật đặc biệt vẫn vang mãi bên tai, khi chợt nhớ về người bạn thơ, từng đề cử chò mình mà chỉ thấy trắng lên bên “oan hồn chai rượu trắng”. Biết không thể làm phật lòng bạn vàng, tôi gọn nhẹ: “Được thôi”. Nhưng khi Tấn hỏi: “Anh viết tựa hay viết bạt?”, tôi bần khoản. Tựa làm sao? Mà bạt ra sao? Công việc hiển hách này phải từ cái thơm tay, quen tay của các anh Mai Thảo, Nguyễn Sa, Đỗ Quý Toàn, Võ Phiến thì mới phải. Tôi nói: “Tấn cứ gửi bản thảo lên, mình sẽ có quyết định sau.” Và liền sau câu nói này tôi đã thầm biết mình sẽ phải ba hoa trong một số chữ nghĩa mang tên là tựa. Phần việc trải hoa này có phần đơn giản, hợp với cái tính lười của mình. Tôi nghĩ thế và cố tình quên đi đã từng nghe đâu đó: “Cái tựa của một quyển sách rất quan trọng.”

Theo tôi, cho dầu có quan trọng đến cỡ nào đi nữa, chắc chắn nó cũng không thể qua mặt được cái nội dung thực tế của một tác phẩm. Cái nội dung hồng hào da thịt của Phan Ni Tấn N.D. từng trần trở cu mang đang ở liền ngay sau bài viết vớ vẩn này.

Xin thân ái mời quý bạn vào thăm: miếng lòng, miếng tình, miếng thơ của một người đã vẽ được chân dung mình một cách trung trực:

...
*khi thiết thơm người, thơm quần, thơm áo
sẽ ngoe nguẩy ra ngoài nắng trong veo
ngắt một cành bông ngòi nhai trệu trạo
rôi hóa thành chim xòe cánh bay vèo*

...
*hay làm mưa bay nghiêng qua sợi tóc
của những cô em còn rất Việt Nam
dầu giấy tùy thân còn rõ ràng ngoại quốc
mà núi sông nào vẫn giấu trong tâm*

...
*nói đừng cười nha em đài em các
hết nửa đời anh ở núi ở rừng
nên anh quê mùa tính tình chất phác
nói tới yêu đương thì lại nhát gừng*

...
*bây giờ qua đây lòng anh vẫn vậy
vẫn cứ như gương một tấm sạch boong*

*hồn anh đơn sơ như là trang giấy
sống hồng gì hơn ngoài một tấm lòng.*
(Phan Ni Tấn)

Luân Hoán

Đừng Buồn Ta Gửi Mấy Lời

gởi người một chút quê xưa
chút hương lúa đượm nắng mưa dãi dầu
quê xưa giờ ở bể dâu
ở vùng tù hãm ở sâu lắm than

gởi người một thoáng điêu tàn
thổi qua sông núi ngút ngàn máu xương
núi sông giờ ở biên cương
trăm năm nhuộm bóng tà dương nào nề

gởi người mấy cụm sơn khê
nghìn gươm giáo dựng đường mê nẻo cùng
máu xương là chuyện anh hùng
tự nhiên như ngọn bão bùng lướt qua

gởi người bật một cái tà
con trắng thiên cổ cũng sa mù đời
trong hơi nhân thế đầy vơi
bão đời là ngọn tả toi giặt về

gởi người mấy nụ xuân quê
lâu rồi không mọc bờ đê ven làng
xuân quê trước ở ruộng vàng
nay cũng biệt xứ lang thang cùng người

gởi người mấy tiếng trêu người
may ra còn chút niềm vui dẫn lòng
thân ta một tấm phiêu bông
hồn là bến đậu giữa dòng phiêu nhiên

nỗi niềm ta vốn không tên
như bài ca cũ đã quên hết lời
mùa xuân gởi sắc cho đời
đừng buồn ta gửi mấy lời động tâm.

Đành Mượn Câu Thơ Làm Tri Kỷ

tặng tôi

một buổi trưa trời âm đất nín
không người bảnh mặt ghé ngang chơi
bạn khan như nắng trong mưa lụt
như mây xa xăm tận chân trời

đành mượn câu thơ làm tri kỷ
uống chơi vài hớp cũng khề khà
ở đời dễ mấy khi được gặp
cuộc rượu Thơ — Người cuối tháng ba

chén rượu nồng đây xin cùng cạn
mai kia còn sống nhớ đời nhau
tiếc gì một tác sơn hà đó
mà mỗi mòn vai mấy gánh sầu

hận chỉ làm giàu thêm thôn thức
uống đi mai nhắc hẹn nhau về
ta về nở giữa lòng trang giấy
câu hò cây lúa mọc bờ đê

này chỗ ngồi khuya ngoài đất nước
còn thấy gì đâu nẻo quê nhà
khuyết một tà trăng trầm mộng đó
như cảm thương người nổi chia xa

rượu đã khô hồn trong đáy chén
uống tạm câu thơ cũng tận tình
đôi khi thơ hóa thành nhân dáng
đứng xinh như trúc mọc đầu đình

buổi sáng lên cùng con gió sớm
câu thơ còn ngủ giữa sương mù
gặm miếng mận mời cho thắm tháp
ta ngồi nhấp nhòm đợi tháng tư.

Mâm Cỗ

1.

dọn ra một cỗ quê nhà
một bầu non nước làm quà chiến tranh
thôi đừng khóc nữa, mắt xanh

lệ người đổ mãi lâu thành biển dâu

vô đây tránh ngọn mưa mau
đứng chi ngoài gió vườn sau thêm buồn
phụ anh khiêng nước vô hồn
tạt cho sạch mớ tang thương ra ngoài

ngồi đi ngồi xuống, mảnh mai
chiều rồi đêm tới đã dài mé sau
đãi em, xin trộn sắc màu
vẽ nên hực hỡ em sâu oán ai

2.

đãi em đỏ bóng non đoài
rì rào sóng vỗ xanh hoài niềm mơ
về lênh đênh với con đò
mênh mông gió đẩy giọng hò xa xăm

đãi em một cổ trăng rằm
xót lòng lữ thứ trăng đêm ùa soi
mở trang sử sách ra coi
nghe hồn chữ nghĩa cũng đòi đoạn câu

đãi em vài mấy nhịp cầu
nhấp nhô nước chảy cái sầu trong veo
lòng anh vốn nặng buồn đeo
nhiều khi tưởng ngã chúi theo nổi niềm

3.

tháng này ngày nín như im
đêm sâu như ấn trái tim vô hồn
nhớ người chết đắp trên cồn
đem vàng bạc đốt hoàng hôn đỏ trời

muốn đào kỷ niệm mà coi
đạp lên cát bụi sợ lòi máu xương
ngó quanh mắt chạm góc tường
vòng hoa cườm đục màu sương sa mù

nhớ rồi cảnh trí tháng tư
có người nằm chết y như giấc nồng
trời cao đất rộng hết lòng
mở ra khép lại thành vòng hoa tươi

4.

đãi em giọng khóc giọng cười
đang buồn lại hóa ra vui không ngờ
ta đi từ một bài thơ
ngâm cuồng vài điệu phát phơ ta về

đãi em óng mượt đường đê
lúa thơm cô gái gánh về nhanh nhanh
mồ hôi ướt nắng long lanh
nhỏ xuống đất thành hạt giống mùa sau

đãi em một môi tình đầu
cuộc tình của tấm lòng giàu thủy chung
đời vui như cảnh tao phùng
đôi tay nắm níu lòng cùng ngấm mê

5.

on đời thổi ngọn gió quê
thổi em biệt xứ giạt về bến anh
con chim xuân hót trên cành
liu lo rụng xuống màu xanh la đà

mời em một chén quê nhà
một ly non nước làm quà đầu năm

Hồng Úa

nằm héo hắt ngoài chiều
lưng trần phơi tháng giá
tên em nằm rất lạ
như không thực bao giờ

sân trước nằm trợ vợ
ôi sắc hương thiếu nước
tên em không nở được
ngậm hồn con gió bay

cành đông trắng tuyết lay
rơi ngàn đôi bướm trắng
tên em thì im vắng
không một tiếng thở dài

mùa đổ vào tháng hai
cây mù sương lướt khướt

tên em không nói được
nằm tịnh dưới chân tường

như hạt tình phai hương
người ném tên em xuống
điếng hồn môi luống cuống
chạm vỡ mấy miếng trời

côi cút giữa nỗi đời
tên em thu nhỏ lại
địa đàng trôi xa ngái
bóng quê nhà lênh đênh

quì xuống nâng em lên
ôi tên người yêu quý
xưa xanh mầm úy mị
mùi thơ ấu chứa chan

thôn thức giấc điệu tàn
trên dòng đời bất tận
khi nhật lên sự thật
em giận hết loài người

quạnh quẽ giữa đất trời
sắt se mùa tháng giá
tên em nằm rất lạ
như không thực bao giờ

Tháng Tư Già

1.
tôi ngồi dạo khúc tháng tư
mấy câu hát mọn sắc sù bay ra
quê nhà tắt tuổi đàng xa
lại gần như nhiếp hồn ma lúc nào

2.
rướn gân cổ hát giọng ca
sợi dây thanh quản khan khao quá chừng
cúi đầu thấp giọng trầm hùng
tiếng đàn cũng hạ mấy từng âm thanh

3.
câu hò đắp lũy xây thành
xin cho ở lại quần quasnh quê nhà
câu ca thét quỉ gào ma

hòn căm sôi sục thì ra chiến trường

4.

mặt ta đẫm bóng tà dương
tâm thân gầy dựa vách tường rêu phong
ngượng cho con mắt đoanh trông
vội vàng nhỏ xuống thành dòng máu khô

5.

ta già từ độ tháng tư
tâm hồn bị đạn đã hư quá nhiều
năm xưa dần bước như liều
bây giờ giống hệt con diều đứt giây

Tháng Năm Cạn

ngồi nhai trệu trạo tháng tư
tôi nghe máu chảy từ từ phai phai
tôi nghe trời đất thờ dài
nghe hồn nước rót ra ngoài khúc xương

tôi ngồi gặm mớ tang thương
nuốt vô trợn trạo cổ vươn ra dài
càng đau xót tấm hao gầy
hồn ma sông núi càng đầy trong tôi

ngồi nhai máu mếu mòi đời
tôi nghe tôi khóc những lời nỉ non
tre già lả ngọn héo hon
ru tôi tóc rối đầu cơn nhục nhằn

đêm nằm ôm giắc trở trăn
ba năm tù núi đói ăn nửa hồn
nửa hồn chấp chới xa nguồn
nhiều năm thức trắng mang buồn về xưa

tôi ngồi liếm vạt nắng trưa
nhớ ra còn một đám mưa chưa tàn
mưa rơi phất hột dưới ngàn
lâu rồi e nước cũng vàng vô tư

thôi thì nuốt trọn tháng tư
tháng năm máu cạn từ từ phai phai...

Nghĩ Tội Thơ

nấu tương mất hết buổi trời
đậu mềm ta cũng chắc hột hơi
hơi ơi ! thơ thân đi đâu hết
sốt lại trong ta vạt khói trời

đun thêm miếng củi, nghĩ tội thơ
gầy gầy một dáng mắt xanh lơ
ta nuôi ngọn lửa cho ta ấm
thuở lạc hồn thơ lạnh đến giờ

chăm thêm gạo nước sủi trong nồi
nguồn cơn mây khát, giọng sục sôi
hoàng hôn trên nóc lan mờ đất
chợt nhớ quê xưa lại bồi hồi

duì đôi con mắt mới cố hương
đời ta ai vạch sẵn con đường
chèo qua biển thăm là đi biệt
qua đây ngòi dựa vách lò tương

Giới Thiệu Tiền Thân

thưa,
em là giọt chiều mưa
giọt thơm nắng sớm đong đưa đầu cành
em là một miếng trời xanh
rơi trong bát ngát mà thành ung dung
về đâu, mặc bụi chốn cùng
quen rồi tự tại giữa vùng thiên thanh
em là vốc nước ao lành
xưa
quê em ở trên cành hoa sen

Rơi Hệ Lụy

tặng Mai Thảo

tháng ngày rót rượu mừng
em
rót câu lục bát xuống thềm dân gian
rót thêm
sóng sánh đôi hàng
đãi người vãn về bình an tuổi rày
rót chơi
vài ngọn gió bay
cho phôi phai nổi tháng ngày
hoài hương

rót hệ lụy
xuống văn chương
năm mươi năm
khởi từ phương quê nhà

Không Thấy Luân Hoán

người
hẹn về thăm
tôi
đề cửa
chờ hoài không thấy
thấy trăng lên
lắt léo cảnh phong
trụi lá
chảy xuống thêm sương
lạnh một dòng

bạn
ngày không tới
đêm
trôi mất
bàn ghế trong nhà
chợt trống ngang
tội nghiệp
oan hồn chai rượu trắng
đợi bạn
buồn
tôi
cứ nuốt
khan

Hóa Thân

làm đôi guốc mộc quai hường
xin cùng tha thướt xuống đường với em
ngày mưa guốc lấm bùn lem
cũng vui vì chỗ gót sen em về

làm vi vút ngọn gió quê
hay vi vu thổi cây tre đầu đình
bay vờn trong chớm bình minh
hay trong chiều cũng tài tình như hương

làm thảm cỏ dại bên đường

xe qua bụi bám mà thương nẻo nhà
xa như người đã đi xa
thôi không về nữa để tà áo phai

làm le lói ngọn sớm mai
chiều trên kẹo kết đôi vai gánh gồng
chiều xanh bờ lúa đòng đòng
có con cò trắng con còng con cua

làm hạnh của đất khai mùa
làm hương ngọn gió xin đưa áo bay
ai xưa hò hẹn phương này
ôi phương từ bấy đến rầy chưa quên

xin làm ẩn mật hương thiền
làm lời trong miệng người hiền nói ra
đem tâm hư gột cái tà
dội lên thế giới ta bà ánh dương

làm mong manh lưới tơ sương
nhưng bền như dạ người thương nhớ người
từ em biết nói yêu rồi
trong niềm hạnh nguyện anh ngời hóa sinh

xin làm miếng cắn thâm tình
ngậm vành môi ấy có hình trái tim
có đôi con mắt lim dim
có hình như giọng nói im không lời

làm xôn xao về yêu đời
đồng thanh ương ứng với người tóc xanh
mai hoa vài nụ trên cành
diệp thanh mấy chiếc cũng thành mùa xuân

làm trắng một đóa sáng ngần
soi đường nổi lại những phần chia phôi
nhớ giùm nỗi nhớ khôn nguôi
che giùm nhau ngọn gió đời bụi bay

trèo lên trên ngọn trời mây
thu trăm năm lại một ngày vào thơ

Viễn Khách Hành

1.

thay vì đóng cổng Phan gia trang
đêm hôm ta đã mở rộng hàng
đón viễn khách dọc đường gió bụi
ghé về thăm - từ Montréal
khách mày râu tay cầm vò rượu
giới thiệu qua mới biết người thơ
sớm xa quê lạc mùa rượu đế
xách tới chai *courvoisier*
long trọng uống từng hơi hào tửu
thiết lòng ta hào sảng quen rồi
phan-hiền-nội mấy phen đãi sĩ
lo nấu nướng không tiện ra ngồi
đêm bồn chồn mấy cơn gió nổi
rượu ngang xương mới dứt vòng đầu
hạ thịt con bò đem nhúng dấm
ta nghe thơ thần nhỏ từng câu
thất viễn khách kẻ quen người lạ
rót một vòng lạ cũng thành quen
ai thức trong hồn ta thấp thoáng
điểm mặt nhơn sinh tụ dưới đèn

2.

ơi thất khách tiếp chiêu hồng thủy
ly bạc màu cạn với bạn ta
góp vui lại thành ly thân mật
ly mới quen sắc cũng đậm đà
mùi rượu đỏ rót nồng con mắt
rót mền môi đã giọng lười ươi
vài giọt rót xuống nên trầm tích
vết còn thơm đọng đỏ áo người
tiếng rượu rót tiếng nguồn róc rách
tiếng dòng sông ra biển không về
ôi chớp lửa cuộc người thoáng chốc
mười lăm năm mê mối lia quê
tưởng tượng khi say hồn rã rượu
nức nở gì đây một bản tình
hát khắp cùng không ra khỏi nước
quanh quẩn lời quê run giọng mình
tưởng tượng khi say thành công sĩ
đầu gục lên một mớ ngồn ngang
lè nhè gặm câu thơ nhớ nước
túy lúy vô hà tức thị phương *

3.

màu rượu rót hoài không thất sắc
rót vào da đỏ chói linh hồn
rót thành thơ giang hồ đề tặng
rót ra đời ấm bạn tình hơn
em rót giùm thêm chút nước mắt
cho mặt lòng ta miếng gió quê
miếng gió mát tay người Cần Giuộc
ru ta thơ ấu ngủ bờ đê
mai một về quê em Rạch Giá
xin đời mặc lại áo bà ba
chèo xuồng đi khóc ngoài cửa ải
chỗ xưa ta với đất chia xa
chỗ xưa ôi chỗ nào không nhớ
đốt đuốc soi tìm biết có ra
ta sống mà tâm còn nghe sóng
đập hoài lên dấu vết xưa qua
hãy nhúng giùm ta xấp bánh trắng
tiện tay em cuốn lại quê nhà
thêm chút rau thơm cùng ngò quế
cho ta ăn bằng nỗi thiết tha

4.

dòng hào tửu rót cùng chịu phép
(để hồng trần hay rượu nho tiên)
người còn vững, chai phôi bụng cạn
đúng nội công tâm pháp gia truyền
có ai nói đã ba giờ sáng
đang ngà say nghe thoáng giật mình
ta chợt nhớ chợt thêm háo hức
tiếng gà xưa gáy thuở bình minh
nài ép bạn ta e thất lễ
đêm tàn canh gió nổi trong đầu
trả thất trụ về phương nắng mới
bụi của trời giời cản đờ đai
mời không ở thôi đành tạ lỗi
đường sương mù tiễn bước người đi
cổng vừa khép ta liền say xiên
té sập hồn trên ngực thê nhi

**thơ Tô Đông Pha: Say rồi đâu cũng là quê*

Như là Giọt Bụi

ai về lối nọ mưa bay
ai dùng dằng bước lối này vô trông

bỏ ai nhón nhác giữa đường
lối này lối nọ
biết thương lối nào ?

kẻ từ độ ấy lữ làng
sinh tâm anh cảm thương nàng nhiều hơn
treo con trăng khuyết giữa hồn
anh làm quá đội
vui buồn xa xôi

nhiều khi tưởng mất đi rồi
ngờ đâu lại đến như người vô tâm
lau khô mấy giọt bụi trần
lòng anh chỗ tối
dần dần trăng soi

Chỗ Chụp Chân Dung

nhớ Trần Cao Linh

ngồi đây trước ống kính người
sau lưng nặng một khoảng trời mây xa
nổi lên mấy cụm lau già
phấp phơ trước gió lạnh da thịt rồi
trước tôi, này chỗ tôi ngồi
e rằng chẳng có vết người xưa đâu

Thế Sự

gởi Thượng Văn

1.

hai thằng ngồi ở trong sương sớm
trên cao nguyên và giữa chợ trời
ly cà phê uống trong thời chiến
vẫn đậm đà hương vị chia phôi

2.

bạn bè mười mấy năm biệt dạng
quê người gặp lại nhìn không ra
bạn cười ngờ ngợ, ta ngờ ngợ
để lộ nhau qua mấy nét già.

Miếng Bạ Miếng Bè

gởi Du Tử Lê, Trần Duy Đức và bầu bạn

ngồi quanh những bạn bè xưa cũ
và những bạn bè mới quen thôi
gom chung bàn chậ, không gian chậ
đêm đổ tràn ra giọng nói cười

hồn đời một tấm lâu nay nám
người về như nước lại xanh lên
cái giọng hát khàn đăm trê lại
bồng trầm câu nhớ lấp câu quên

thò tay vốc nắm sương trong áo
vừa mới len vào lạnh tối nay
cắc có vì đâu không hiểu được
xòe ra lấm tấm bóng rượ bay

nghiêng chai rót đến đêm cùng cạn
miếng bè miếng bạn miếng tình thân
trong tôi một góc trời ngán ngẩm
hé mắt nhìn ra chợt có thần

phụ bản Đ. Toán (1)

Hôn Lễ

1.
đôi hài đi bộ xuống trần
xách giỏ lát đựng đủ phần bài ca
hẹn nhau dưới cội hoàng hoa
đôi con chim trắng bay qua bầu trời

áo em hoa nở mây trời
nụ trầm hương cũng xanh ngời tóc mây
hồn anh rụng cái hoa bay
nở ra thành bát trắng đầy trao em

2.
về thừa cha mẹ đôi lời
rằng anh đây đã có người tào khang
tử anh là rể đồng sàng
thống tay vào chợ ngâm tràn câu thơ

nổi mừng từ đó mọc ra

một cảnh xúm xít trở hoa hương trời
bàn tay anh lại ra đời
tươi cây nhật nguyệt cho người mắt xanh

Phố Tàu

1.

nàng đứng lựa cam mỗi tay
rõ không ưng ý mặt đỏ gay
cau có thân ngà đi một bước
mặc lũ cam kia nắng bám đầy

2.

cô gái nhà ai đẹp tợ hoa
dáng gầy vai lẫn lại trắng da
cô bán đèn nhang cùng vàng mã
đầu chết thành tro người cũng ra

3.

xuống phố Tàu Đông một buổi trưa
trời đang nắng gắt chợt đổ mưa
vợ ta đang bụng mang dạ chửa
lệt bệt chạy trời thấy tội chưa

xuống phố Tàu Đông một buổi chiều
tự dung trong dạ thấy buồn thiu
thì ra góc phố sao mà giống
cảnh cũ quê xưa muốn thiếu điều...

dưới nắng chang chang cười thật hiền
nhìn ta vợ giờ hai ngón lên
hiểu ý tiệm cần tương hai lố
chợt thương con bạn đến vô biên

đi giao tương ở phố Tàu Đông
cái nghề nặng nhọc mà nhẹ bông
bụi trần quyết hết qua ô cửa
bát ngát lòng ta một cõi không

Bài Thơ Cuối Năm Cho Đứa Con Sắp Ra Đời

1.

để mừng con sắp ra đời
mẹ vui mẹ hát mấy lời ầu ơ
và để đời sống đẹp mơ
mẹ xin cha chút nụ thơ tặng đời

2.
nằm trong bụng mẹ ấm êm
sao con đạp mẹ ló rôm cả người
khoan con chớ vội ra đời
để mẹ sắp xếp mấy lời dặn cha

3.
bụng đau ngậm ngậm ngậm ngậm
tay xoa nắn mẹ âm thầm chịu đau
biết con mạnh khỏe lớn mau
thương con mẹ biết lo âu sớm chiều

4.
muốn biết sinh gái hay trai
gieo câu lục bát xem vài quẻ chơi
quẻ lục chỉ nhõn miệng cười
quẻ bát cũng chẳng ứng lời hiển linh
trai gái gì cũng con mình
quí mô mẫu tử yên bình là vui

5.
cầm tinh con tuổi Nhâm Thìn
không lai Mẹo Ty, nguyên hình giao long
đầu rồng mình rồng chân rồng
con là nguyên một con rồng Việt Nam

Sinh Nhật Của Cây Đàn

gởi Châu Ngự Cầm

mùi thơm từ một cành đào
môi người yêu quý thả vào tháng năm
anh ngồi cạnh khúc nguyệt cầm
xòe tay hứng giọt bông trầm khải ra

on trời để một nhánh hoa
hương theo tình cội chảy qua bên này
khen ai khéo mọc bàn tay
nuôi thơ anh sống từ ngày biết tên

ngâm nga theo vạt nắng lên

anh gọi nắng xuống rụng trên áo hồng
tiếng đàn trôi giữa mênh mông
nổi từ âu yếm cuộn trong áo năm

chạm môi thổi tắt tháng năm
anh thấp ngọn nến về sẫm soi trời
chợt nghe chim hót mây lời
tay anh nhạt được một đời của em

Bài Thơ Đầu Năm Cho Đứa Con Đầu Lòng

chẳng thềm chui từ chỗ thường tình
chui từ đặng bụng mẹ mới tinh
trời nghiêng xuống mắt con đầy nắng
miệng cha thắm ngậm một câu kinh

ngày đầu đời con mở mắt ra
trần gian vang tiếng khóc bao la
mẹ con sinh mổ năm còn yếu
vững chắc nào hơn vòng tay cha

xúc động ư? lâu rồi như quên
nghe con khóc chợt cả buồng tim
ẩn giấu biết bao điều bí ẩn
vờ ào ra như những tiếng chim

bọc ầm con trong tấm tả xanh
ôi màu xanh trời biển long lanh
đừng khóc nữa kéo tâm cha động
bụi trần bay những cái mong manh

bình tâm nhé, này mẹ này con
cha đã thâu đọt cái vuông tròn
án ngữ hết néo đời bay bụi
giấu mẹ, con sâu dưới đáy hồn

con sinh nơi xứ lạ quê người
xa quê cha biết mấy trùng khơi
con đâu biết giòng sông quê nội
có vừng trăng ai xé làm đôi...

tặng cho con quê hương ngàn trùng
đất của những tấm lòng thủy chung

và như lửa xanh lên hồn hậu
tuổi thanh xuân sớm đã anh hùng

ngày xuống thấp nắng đã xanh trong
ngủ đi con, ôi giọt máu hồng
trong nôi ấm cuộc đời bu bẫm
trong tay cha giọt máu hóa rồng

mai cha về quây hết xuống ngàn
tiếng thi ca tặng đời trần gian
xông đất mới cha trông cây hạnh
dạy cho con làm người Việt Nam

Năm Mới

vô chùa lễ Phật đầu năm
tụng kinh lớn tiếng cho tâm từ hòa
mở lòng cho thoáng gió qua
nhẹ như phơ phất cánh hoa ưu đàm

vô chùa khoác áo tràng lam
trâm tư mặc tưởng tự tham vấn mình
đàn mùa xuân đậu trên cành
hồn quê cũng gắng gượng thành lộc non

bao giờ dạ hết biết buồn
hóa thân hoạt Phật băng nguồn về xưa
đội tàu lá chuối đụt mưa
ngồi nghe lá ngọn gió đưa hương đồng

bao giờ bước lại lối mòn
năm xưa ngày nọ có còn cây đa
có còn sào lè bóng ta
lặn trong tiếng suối lội qua nẻo ngàn

vô chùa thấp một nén nhang
thấy gò tâm đạo nửa tàn ngày xuân
ước chi gặp bữa thanh bần
xin thêm miếng sáng trăng gần đáy tâm

hương trầm ẩn giữa lá xăm
thuận người cầu đạo hương thâm bay ra
thành câu kinh kệ ngân nga
nghe như đồng vọng nổi nhà hắt hiu.

lên non theo lụn nắng chiều
gặp trong niên thiếu những điều hàm oan
cõi lòng ẩn giọt chứa chan
úra ra rửa tội giải oan ta về

lòng còn thom ngọn gió quê
thổi đầu từ thuở bờ tre mới trồng
kể từ cách trở núi sông
cây tre ngọn gió phiêu bồng đến nay

vô chùa hái đóa hoa lay
hương thom còn đọng ngón tay xuân thì
lời ai thoảng tiếng nhu mì
hiền như sâu chuỗi mẹ trì biến kinh

dang tay nện một thành kinh
thả vào nhân thế cái tình Chân Như

Tứ Trụ

gởi Lê Quang Xuân, Đông Nghi, Tâm, Hiến

nuốt vô trong bụng vài ly giao tế
mặt ngựa lên trời ngực cũng nở nang
câu chuyện về người vui như chiến thắng
anh bạn già tôi trẻ lại mấy năm

nâng ly mù sương xin mời tứ trụ
một trăm phần dẫu vô ngọt cái coi
đã đành chúng ta là chân khách trú
đừng để tình hoa lú lẫn cụt còi

có người hỏi tuổi nói tôi già lắm
da dẻ sần sùi hòn viá nhăn nheo
mười lăm năm qua tôi buồn thắm thiết
như hạt giống gầy bỏ xó mốc meo

bỗng tiếc cuộc chơi máu xương ngày trước
trận rượu say đời binh lửa quê hương
ở trong rừng sâu ở ngoài thành phố
một lũ anh hùng xẹo xọ phong sương

oi lũ cuồng binh giờ đây chết hết
lay lắt lao tù hay trôi giạt muôn phương
bằng hữu hôm nay là khuôn mặt mới
hiền như chưa từng chạm mớ tang thương

bây giờ qua đây mỗi khi thù tạc
lòng thật bình yên ở giữa bạn bè
đầu con buồn len lỏi từ đất nước
rực rỡ trong hồn như gấm xum xoe

một ngày cuối năm gặp nhau không hẹn
nên chẳng có gì mỹ vị cao lương
tôi đãi anh em bằng tập thơ hồi ký
nội tướng sánh nghề vải món nhâm quê hương

chiều rơi bóng xuống nhập vô ly rượu
mặt mũi con người lấp lánh bụi hoàng hôn
dưới mái trời tà mặt tôi cũng đỏ
rượu bốc thành hơi bay lấm tẩm qua hồn

ngày cạn đêm cùng tâm thân khật khưỡng
tiễn bạn ra về nhà ở chân mây
tôi tiễn tập thơ tôi ra tận ngõ
chỉ giữ cho mình một mảnh hồn say

Lời Ru

ngủ đi con ngủ cho ngon
lời cha nhẹ ru tròn giấc mơ
ru đời mấy nhịp bâng quơ
ru con tận tụy
ầu ơ...
sớm chiều

ngủ đi con ngủ giấc chiều
cha con bận gỡ ít nhiều mối mơ
nhìn con ngủ giấc nên thơ
ru con mẹ hát
ầu ơ...
ví dầu

ngủ đi con ngủ giấc lâu
mẹ xua bóng tối cho mau sáng trời
cho thời gian có chơi vơi
thì đêm dù chậm cũng rời rã bay

ngủ đi con ngủ giấc say
cha con sớm đã bận tay ngoài vườn
trồng cây mầu tử vuông tròn

trồng cây hạnh phúc cho con leo trèo

ru đời có tiếng suối reo
ru con mẹ tiếp lời theo võng này
lời quê đồng vọng chân mây
ca dao làm nhịp ru đầy giấc con

Miếng Đời

gởi Vô Phiến

miếng ngày
ai đây mà lu quá
chiều rơi từng vệt tím âm âm
hì hục kê lưng vào thàng chạp
hắt cái năm tàn
xuống đáy năm

miếng trời
ai ngậm mà đêm quá
lặn đận đôi chân đọi lỏi về
nhiều khi tưởng ngã vào trong mộng
mặt mũi dính đây
cả gió quê

miếng hồn
nay nhạt phai vùng trán
lau hoài chẳng thấy trở mùi xanh
còn miếng đời bay trên nhánh tóc
viễn phố
thương
ơi
thật chẳng đành

ngày rày năm xưa

Đầu năm anh thấp nén hương
Khói bay tản mạn về phương quê nhà
Tưởng lời khẩn gió đưa xa
Dè đâu ra ngô vường tà áo bay

Mông hai trời vừa nhá nhem
Ngó ra vườn tối lại thêm miếng trăng
May còn đôi mắt em gần

Soi cho lóng lánh chiếc thân anh gầy

Mông ba đi lễ chùa thầy
Nói ra mới biết em đây Phật tâm
Anh từ chốn bụi mê lầm
Bữa chay bữa mặn cứ nhâm lẫn luôn

Hôm sau anh ngược lên nguồn
Thu ba ngày lại thành luồng gió bay
Đem về giấu trong bàn tay
Xuân qua lại nhớ ngày rày năm xưa

Tiền Bạ Mùa Thu

gởi Ngô Vương Toại

chiều như ai níu mà rơi vội
sóng sánh trong ly một bóng tà
ngoài kia thu ẩn trong vòm lá
thẹn thò lộ cả sắc vàng ra

trời vào thu chở niềm đưa đón
gió mùa thu hiu hắt trên đường
bạn về nhé, ta còn ở lại
ngắm mây hồng cuối nẻo tà dương

tâm ta là một trang thơ cổ
hồn là tre trúc thoảng vi vu
rượu thấm màu quê trầm đáy cốc
cạn rồi xin tiễn bạn, mùa thu...

Trong Khi Chờ Thanh Xuân

gởi Khế Iêm

thanh xuân đậu ở ngọn ngành
con oanh
đậu ở
trên nhành
lú lo
câu thơ đậu trong điệu hò
hồn tôi
đậu giữa
lòng đò
trắng soi
trắng soi như xóa bụi ơi
bụi theo

con nước
bụi đời
trôi đi
cho thơ thơm giấy đương thì
không vương dấu bụi trần
vì buồn ai
buổi người góp tiếng phôi phai
soi chung
miếng sáng trăng
cài
phát phơ
soi tôi trăng cũng bơ phờ
thời gian xột xoạt trong tờ thanh xuân

Bài Ca Đoàn Tụ

1.
rốt cuộc rồi má cũng tới
mừng thôi hết biết nói ra
má tôi như một bài ca mới
nhịp vui cho đời đồng thanh ca
mười mấy năm tình thâm cách biệt
thiệt tình, mới đó mà lệ ghê
gặp má cứ tưởng như năm mộng
tìm con gia tốc đập hã hê
chèn ơi ! má coi già quá ê !
thời gian nhuộm trắng cả mái đầu
mẫu tử trước sau hai thế hệ
tóc xanh con cũng đã phai màu
thưa má, đây là ông bà nhạc
ăn ở hiền như nắng sớm trưa
suốt ngày hết tụng kinh, gõ mõ
ăn chay, niệm Phật lại đi chùa
còn đây là hiền thê con đó
tấm lòng trắng muốt tợ như bông
sẽ là gương con dâu hải ngoại
đằm đượm, hiếu thảo với mẹ chồng
bồng trên tay là thằng mít ướt
ấy lại là cháu nội đích tôn
thằng Lân con tánh tình ngộ lắm
có giác quan thứ sáu trong hồn
à má, trước ngày đi có nhớ
gói đem theo chút đất gì không ?
lâu lắm con thèm con bụi đỏ
hít vô cho đỡ ngực thấm lòng
gặp má, con mừng mừng tủi tủi

nhớ tới ba mà tiếc cho người
phải ba còn sống qua đây, má
đãi ba nhậu một trận đã đời
con nhớ ba những đêm trăng sáng
thường xách đèn ra kéo ò e
bồn vọng cổ nghe rầu thú vị ruột
mê mẩn hồn con tới tận giờ
qua đây má khỏi lo gì nữa
vợ chồng con càng đáng đủ rồi
suốt một đời nắng mưa tần tảo
có bao giờ má được thanh thoi
già yếu rồi, nghỉ ngơi nghe má
dạ, coi đây là đất dưỡng thân
để tụi con có phen đền đáp
ân dưỡng dục của đấng sinh thành

2.

cuối cùng rồi hai em cũng tới
cái đích thanh niên là tự do
cũng may khỏi phải đi bộ đội
chết phí thân những chốn bụi bờ
điều trước tiên là nghe anh nói
đất quê người khác đất Việt Nam
ngày ở đây thì đêm ở bên
như đỏ đen khác với trắng vàng
xứ sở này ở lâu phát ngán
ai cũng đều chạy mặt mùa đông
những muốn làm con chim trốn tuyết
bay về miền nắng ấm thông dong
được một cái thứ gì cũng có
xì dầu, nước mắm. gạo nàg thơm
trái cây nhiệt đới, hồn mưa nắng
quê người thoáng một nét quê hương
quan trọng nhất là nhân cách sống
đùng bon chen, lượn lẹo, lai căng
cứ sống bảnh như lời ba dạy
dầu xa nguồn vẫn cội Việt Nam
từ ngày anh bỏ đi biệt xứ
qua đây lâu mắc chứng nhớ thương
bao nhiêu non nước đem dòn hết
lòng anh chật ních một quê hương
nói thiệt hai em, anh nhớ lắm
quê xưa hun hút tận chốn nào
thèm được thấy ta về quê nội
trầm mình trong lau lách lao xao
sẽ hò hét dẫu cho lúc đó

anh già như nải chuối chín mùi
tuột quần áo hết, trường như nhộng
thấm hồn trong sông núi ngàn đời
anh sẽ đi khắp cùng đất nước
không riêng gì Cần Giuộc ta đâu
thăm người cũ, thăm trời đất cũ
ở nơi anh vắng mặt từ lâu
lên Tây nguyên thăm em gái mọi
cuộn hồn hoang ngủ dưới đáy gùi
xuyên cảnh lá trắng xanh như mộng
huyền hoặc soi rừng núi ngàn ơi
đi ra Trung thăm trời quê ngoại
thương cảnh đời lấm nổi bể dâu
xuống sông Hương dò giang một chuyến
thuyền trông tránh hắt bớt khổ đau
miền Bắc ơi còn gì ngoài đó
mình ra được thì sẽ giúp cho
ăn đầy bụng: đói, lo, khổ, nhục
hâm đời ẩm lại miếng cơm no
sau đó dọt xuống miền duyên hải
bơi một lèo từ Bắc vô Nam
gội phù sa sông Hậu sông Tiền.

3.

đêm về sáng đêm rơi lá tả
trong lòng mình đêm cũng nhả ra
thành ánh sáng, thành cơn gió sớm
xóa nhòa đi những nỗi chia xa
soi gương soi thấy mình trong suốt
ngồi ung dung chép hết nỗi niềm
thả thật nhẹ hồn vô ngõ biếc
màu trắng quê soi lạnh vô biên
lòng nhe nhõm, hai vai dù nặng
gánh gia đình gánh tới tương lai
đường hiện tại gió bay xanh mướt
chân bước cao, chân bước đi dài
chào từ già khung trời cách biệt
mười hai năm chắc cũng đủ rồi
sống nửa đời đã hơn nửa khổ
bây giờ xin uống trọn niềm vui

Rời Như Gió Bay Đi

tôi

lênh đên trong cuộc đời này đã bốn mươi chín năm
đi từ thuở tóc xanh ra bạc
đi hết nửa chiều dài đất nước từ Bình Định xuống Cà Mau
đi luôn qua vài ba cuộc tình những Hồng những Yến những Thủy
những Phượng những cuộc tình cuộc nào cũng lớn cũng hạnh phúc
bằng trời nhưng đoán hậu là ngần như lưới gươm thiêng bị chặt
đứt lia quá bán
dù trái tim đã nhiều phen tan nát máu vẫn cứ hồi tâm trở về và tôi vẫn sống

bây giờ là cuối thế kỷ hai mươi
đôi khi tôi không biết tại sao như sáng nay tôi lang thang
giữa giòng đời rồi dừng lại bên đường
buồn tay rung những nhánh khô cho mùa xuân lao đao xao xác
rụng trắng đầu trắng cổ trắng đất trắng trời – chơi
mùa xuân ở đây không có mùi tết mùi hoa đào chỉ mùi tuyết mùi gió lạnh
tôi tro vợ tro vợ

bây giờ là vừa quá tháng giêng năm một ngàn chín trăm chín mươi sáu nửa đêm
tôi băng qua đứng cúc rúc phía bên kia đường
tôi đứng như chết đứng phía nửa này trái đất nửa kia là phía quê nhà
tôi cứ đứng hệt như một thứ mộ đất cho đến năm thứ bốn mươi chín vẫn thấy nhân sinh
như cát cứ tuột hoài ra khỏi hồn sống sầu
tôi
một ngày
hai ngày
ba ngày
nhiều ngày
rồi như gió bay đi chẳng còn gì hết
phủ tay
 trắng tay
 bàn tay tình cờ chạm trúng một bài thơ
may thiệt, nhờ vậy mà tôi vẫn sống.

Trôi Sông

gởi Trang Châu

thả anh
 trôi
 xuống
 ngậm ngùi
bờ sông
 rã rượi em
 chùi

vết anh
đường về
trợt
miếng trắng xanh
hồn lai láng
những đoạn đàn tình
phai
thả anh
trôi
dưới
dặm dài
em mang thế kỷ ra
ngoài biển dâu
mai có lệnh đên
cùng sào
cũng còn trang giấy trắng
màu
thủy chung

Cây Đàn Trong Miệng Ngậm

ngậm đóa tầm xuân trong miệng
ướt
tháng ngày trôi giạt xuống đáy năm
lời con chim hót sao mà nhớ
nỗi nhà heo hút đỉnh mù tằm

cát cây đàn nhỏ trong miệng
ngậm
người từ cổ lỵ bước chân ra
trèo lên cây phượng rung cành xuống
rực rỡ trời em xác huyết hoa

hớp ngọn thu phong trong miệng
đắng
thờ ra hiu quạnh cả đất trời
em ở bên nhà đâu có biết
lòng chị phai từng chiếc lá rơi

ngậm cảnh đông tuyết trong miệng
lạnh
chị từ quê quán giạt sang đây
hỏi thăm đường đến mùa đông trước
nhặt lại hồn xưa lạc dấu này

para elisa

anh vẫn nhớ một chút chiều cô tịch
thầm nhớ em chân bước tới thăm nhà
câu thơ cũ đã phai màu phấn
mà bài thơ tri ngộ nghĩ chưa ra

anh làm tượng im cái im của đá
em khoan thai xuống bếp pha trà
nghe tiếng hát khẽ như lời hò hẹn
thoảng hương trà theo tường vách thơm ra

ngồi giữa anh và em là gùi hoa màu mật ngọt
cánh muồn vàng hoang dại đứng vươn lên
anh chợt nhớ loài người trên phố núi
sống hiền hòa làm sông suối nói yêu em

xoay trong không gian xanh là nông nân âm nhạc
giai điệu tròn óng ánh bản tình ca
đánh thức dậy những tấm lòng chân thật
biết yêu người ngàn kiếp thuở xa xưa

để tháo cho đời một mối dây dằm thắm
mà em thương anh em cột thắt trong lòng
mười ngón tay vụng về trên phím ngọc
nhạc từng cơn run rẩy bám thỉnh không

nhịp vẫn nhảy trong dương cầm vang vọng
giọt trên nền vụn vỡ chuỗi âm thanh
cuối biển khúc *Elisa* thả xuống
đầu lặng tròn đọng dưới đáy hôn anh

Elisa khúc nhạc chiều hôm ấy
anh vẫn nghe bằng mắt kẻ không nhà
bằng tay em mềm như thai trẻ lạ
xòe ra thành tia máu của loài hoa

anh vẫn nhớ một chút chiều thỉnh lặng
qua mùi thơm của gió thoảng hương trà
đã nhiều năm sau một lời biệt biệt
dòng sông đời dài quá đổi chia xa.

Mừng Phan Châu Lân Đây Tuổi

rồi ra cũng tới ngày này
một năm tròn trịa đong đầy tuổi con
con thơ như búp lộc non
như giòng suối nhỏ khơi trong mạch đời
mừng con này nụ hoa cười
là môi mẹ ấm những lời ru êm
ru ngày rồi lại ru đêm
ru cho khôn lớn cho thêm an lành
mừng con một miếng chiều xanh
mẹ mang từ cõi long lanh mắt người
vui chân bước hẳn xuống đời
mừng con
cha cũng cất lời véo von

Đãi Bạ Đường Xa

gởi Hoàng Xuân Sơn

đãi bạ phen này ta xuống núi
bỏ một ngày chay tháng sáu rằm
bằng hữu quanh đây ta đều quý
huống hồ Viễn Phố bạn ghé thăm

vài trái mận ngâm, chai rượu mạnh
húp muống cháo gà lót bụng chơi
đợi buổi cơm chiều trên đất khách
tri âm hát hồng một vài bài

cứ để các bà lo bếp núc
mình vô đi một hộp sương sương
rượu người cay, đắng, ngon – song vẫn
ghiền ơi ! xị ‘nước mắt quê hương’

phải bạ, ta – gia đình không bận bịu
dám say nhau một trận chứa chan
lâu lắm ta thèm mâm bọm nhậu
ngất ngưỡng cuồng sinh giọt hát khàn

thôi thì đãi bạ vắn thơ thần
cùng miếng trăng vàng tắm gió quê
lén vợ, ta nhét trong cuống gỏi
thử coi ! nhớ chắm tương Bò Đẻ

thương bạ hiền như cơm gạo lúc
tâm lòng chẳng biết uốn quanh co
cũng tiếng đời đồn ta vô ngại

dao găm trong bụng để hiên khô

bạn người miền Trung thương vợ Bắc
ta ở miền Nam với hiên thê
ba miền ngồi lại đều lữ thứ
đãi nhau thắm thiết đất trời quê

Bổ Buồn Cho Thơ

1.

chim quyên xưa hót trên cành
chẳng may lạc điệu chết thành bụi cây
người sau về ẩn chốn này
nghe trong xưa tiếng quyên gầy hót ra

2.

nhìn sông nắng phủ nhập nhòa
hấp hiu cuối bãi một tà khói sương
xa người mấy độ tà dương
mà sao yêu quý còn vương tác lòng

3.

cảm thương con khướu trong lồng
vô tâm hót lệch mấy giòng chuông ngân
non cao bước xuống phong trần
đôi tay rộng lượng thả dòng thơ bay

4.

mảng sầu trắng rụng non Tây
làm sao xác vệt chim bay cuối trời
thương ai tắt tưới mấy lời
để hoa rụng trắng tâm người trầm tư

5.

nhớ cây vú sữa trước nhà
con trăng lữ độ đường xa ngủ nhờ
mười năm nặng một dòng thơ
hỏi con trăng nọ bây giờ ở đâu

6.

con chim bỏ núi xa đàn
sớm theo gió bạt xuống ngàn dặm sông
nước đi xanh biếc một dòng
hẹn trăng ra biển bỏ buồn cho thơ

Tết Ở Phương Người

mùa xuân tuyết trắng trời trắng đất
người, xe gì thấy đều tắt bật
ngọn gió cuốn hồn anh bay mau
mặt mũi se khô tái một màu

trước mặt nhà cây phong trụi lá
trần truồng khô như cây mai già
nhìn xuyên qua một bầu trời giá
thấy đời mình giạt về phương xa

lái xe chạy một vòng thành phố
phố người rộng như bể khô
ta thò tay ra ngoài dòng đời
nín thở về trăm miếng tả tôi

không khi Tết không mùi để gửi
không thiêng liêng cho lòng lạnh sưởi
ngó ngoài lại thương quá vợ con
miệng tươi cười mà dạ héo hon

bao giờ gặp lại ta trên sông
thuyền đi chẻ ngọn trùng dương động
dắt dìu nhau từ chặng thiết tha
ra về với mùa xuân quê nhà

Bài Ca Tôn Nữ

gọi
đàn hồng lạc
xa
về
giọng ngâm Tôn Nữ gây mê hoặc người

tiếng trông như có lửa trời
giàn cầm sáo thổi nên lời nhiệt tâm

bút tôi là ngọn
âm thầm
nổi trôi
trên sóng lệ
trầm
bồng

em

phụ bản Đ.Toán (2)

Có Lân Nằm Ở Bệnh Viện York Finch

1.
đã lâu không bệnh thì thôi
bệnh một trận tưởng đi đời nhà ma
khi không đương độ khỏe gà
tự dung ôm ngực hết la lại gào
mau mau thẳng em cột chèo
đem xe tới xúc tổng vào York-Finch

2.
vừa trích huyết cổ tay xong
lại vạch háng rút máu hồng của ta
đau gì tối mặt mũi ra
tay vùng chân vẩy miệng la bẻ lạng
hai em y tá ôm quàng
tức mình ta xoắn một tràng tiếng nhor

3.
nửa đêm đồ giấc im lìm
tiếng đời đọng giọt rơi chìm trong sâu
riêng ta thức giấc cơn đau
chẳng còn hơi sức cản sâu nhập tim

4.
sáng nay lại mắc chứng ho
mấy phen gập bụng sữa cho một tràng
vuốt ve bộ ngực làm than
xoè tay gập giọt nắng vàng ngân ngơ

5.
ở nhà bậu gọi vô thăm
bậu lên tiếng nói thâm trầm nỉ non
mong ta bình phục vuông tròn
để cho người nghĩa không còn thờ ra

6.
chết, xiém nhẩn vô thăm mình
chiều trời đổ tuyết thỉnh linh lại thôi
già cả rồi xin nghỉ ngơi
vô thăm chẳng đặng hắt hơi thêm buồn

7.

ta nằm phòng bốn mươi hai
buồn, đọc sách báo lai rai đỡ buồn
chán, thả mắt xuống đường
coi đời xuôi ngược cuống cuống làm vui
mệt, cứ phê cánh ngủ vùi
đời lao xao nói ta người nhàn cư

8.

tay chân ta khỏe dằng trời
áy mà hữu sự lại ngời xe lăn
lăn đời xuống dãy scan
ba phen chụp lại ruột gan héo sầu

9.

buồn tình thả mắt ngó ra
ngó qua cửa sổ ngó xa trên đàng
ngó trời ngó đất minh mang
ngó coi chiều xuống con bạn vàng vô chưa

10,

đêm dài dằng dặt đêm ra
đêm sâu hun hút như là lỗ hang
xấu mình ta oán ta than
thấy hồn xanh mướt vắt ngang nỗi buồn
giác ngủ vừa thoáng qua hồn
rời đi đâu mất chẳng buồn hé răng
thôi thì trắng mắt trở trần
đang con thiên định lại lăn ra bò
không ngủ được thử bày trò
rình nghe động tĩnh mơ hồ chút chơi
tiếng gì như máy hút hơi
lại như tiếng chó sủa người đi đêm
lắng tai nghe kỹ một phen
thì ra là tiếng ho hen của người

11.

há miệng xịt thuốc tê xong
bác sĩ thọc ống vô trong họng này
đòm dãi gì trào ra ngay
thắt kinh hồn vía tưởng bay về trời
đi trong lửa đạn toi bời
không ón bằng bị... cú chơi đại này

12.

coi lịch mới nhớ tháng tư
đâu bên cửa sổ dáng hư hao buồn
trăm ngăm ta lại đóng tuồng
lâm tim kẻ lạ xa nguồn nỉ non

13.

tháng tư thọ bệnh dầu dầu
ta nằm ta thở cái sâu ta chơi
cái sâu bay lả bay lơ
bao giờ rã cánh hệt hơi thì về
tháng tư mưa gió tí tê
ta nằm thả nhớ về quê xa vời
quê xa như áng mây trời
gởi sao cho thấu ngàn lời nhớ thương

14.

bảy ngày ở bệnh viện ra
đưa tay phũ chút nắng sa trên đầu
chợt nghe trăm nỗi đốn đau
hình như chết tiệt từ lâu lắm rồi

Thư Gởi Võ Đình

khắc giùm tôi nhé người sông nước
bờ xa biết mấy nỗi quê nhà
chạng vạng buổi trời tanh gió biển
chợt thêm làn bụi ở bờ xa

vẽ giùm tôi tiếng chim hồng hộc
rơi xót đau xưa ngoài hư không
đem về dưỡng dục trong thi tứ
mai sau thành đập chẵn thương đau

Chim Bay, Sen Nở, Trăng Tròn

người cũng giống như chim bay sen nở trăng tròn
nằm vuông trong tượng trưng trời nọ
năm tháng ở với mùi sơn cọ
đã trở mầm tươi như đất quê nhà

lắng hết lòng vào trong thiên họa
mặc chung quanh hỗn độn những vui buồn
cây tổ vẫn sừng sững trên mộc bản hương nguồn
bén rễ già đục vỡ máu lòng tay

theo bằng hữu bốn phương xa biết mấy
tháng sáu đổ về tôi gặp lại ngón tài hoa
vì nghệ thuật đã hóa thân kỳ lạ
ngoài thành ra trăng tròn sen nở chim bay

Nhớ Ba Bè Ở CPS

*gởi "em Hoang" **

nhớ năm xưa
 ở bên nhà
ba anh hát
 một bài ca
 ba bè
thời gian đổ đọng sau hè
ba mươi năm
 vượt chuyến xe qua hồn
đổ người cuối trạm hoàng hôn
đổ bài ca xuống huyết chôn
 tay đàn
thất tung rồi
 giọng
 em hoang
trái tim ở lại ngổn ngang nỗi niềm
thôi
 thì còn chút tâm riêng
như lời ru
 bạn ngủ yên từ rày
nắm xương gởi lại chôn này
hồn theo câu hát
nhẹ
 bay
 về
 nhà
(đề thơ của Hoàng Xuân Sơn)*

Lời Đêm

cứ tưởng chết chìm trong trận rượu
tàn canh tim vẫn đập thâm thì
không hện mà đồng thanh tương ứng
trầm mình cho tiếng hát cuốn đi

người hát bài ngợi ca đất nước
đàn cao tầm ngực đẩy hơi lên

lim dim tôi thấy tôi sờ được
bóng núi quê nhà lấp lánh đêm

chợt nhớ những tháng ngày tác động
ôm đàn đi thành gã hát rong
áo xưa từ độ phai màu đất
hồn đời nghe nặng bước lưu vong

bản tình ca ai hát sao mà ngọt
bàn tay xưa xóa miếng yêu đầu
qua sông con sáo nay là bậu
tiếng hót năm nào lạc phía sau

người hát bản tình ca năm nọ
lâu rồi nghe lại vẫn gây mê
oi đôi giọng nữ xanh như ngọc
nuơng tiếng đàn theo tịch mịch về

người không hát ngồi làm thánh già
rượu trong tay chùng đã khô màu
thả hồn lơ lửng trong câu hát
người gục đầu

gục đầu
gục đầu

đêm sâu đầy gió đêm sương lạnh
lời ca còn ngất ngưỡng trên cao
ngước mặt tôi nhìn lên đời rộng
rời

chìm sâu
chìm sâu
chìm
sâu

...Cũng Người Phố Núi

gởi Triều Hoa Đại

ngày xưa tôi cũng người phố núi
lang bạt kỳ hồ lấy tiếng chơi
làm bạn những con đường xuôi ngược
mài thân mưa nắng cọ sương trời

nhiều phen tưởng mình như chết đuối
chân mây góc biển cuối truông ngàn
có khi nhớ nhà ngồi khóc lên

hổ mặt phong trần bật cười khan

một hôm bước tới bờ hữu hạn
làm đũa con hoang tôi trở về
cái tâm đạo hạnh xin gầy lại
thay dao cầm sách đời như mê

lên cao mới thấy mình lận đận
chém cha ba bề chữ mệnh mông
từ trên đại học tôi rớt xuống
thành lính biên thùy trấn núi sông

đánh giặc rừng xanh vài ba trận
về thành ngất ngưỡng ngón ăn chơi
cuộc rượu trời đất say cũng chết
tỉnh ra buồn quá phận làm người

trong cơn quốc biến người hóa thú
sụp bẫy trên rừng hết mấy niên
đói lòng con thú rình ăn cỏ
cuồng chân vượt ngục kể vượt biên

trên giòng lịch sử ta là rác
trôi giạt phương người sống cũng lâu
khá giống nổi niềm mang bệnh nước
hồn tôi xanh muốt miếng ăn sâu

cảm ơn thơ viết về phố núi
trên nẻo mơ hồ tận cõi xa
ánh trăng vàng cũ còn thao thức
soi ta tìm lại dặm quê nhà

Cuộc Đợi

đứng ngoài hàng dậu ướt sương
đợi người xuân sắc trong vườn hẹn ra
mơ hồ ngọn gió sớm qua
thấy phơ phát lựa đôi tà áo bay

mỏi chân ngồi dựa gốc cây
nắng nôi đổ xuống thân đây bóng trưa
thương ai biết mấy cho vừa
hụt hơi anh đợi vẫn chưa đã thềm

ngồi chập choạng giữa nhá nhem

bóng tà nhuộm tím mặt thêm mây trôi
buồn tình ngồi lại nhớ ơi
đáng gầy ai thoáng trên đời mai xưa

ngồi run rẩy giữa đám mưa
linh hồn ớn lạnh như vừa trúng thương
quì trên mỗi đoạn tình trường
tôi nâng tôi dậy dọc đường bụi bay

nhìn xuyên qua kẽ ngón tay
thấy đời đâm nhánh vô lây lất hoài
nhảy qua giấc mộng không đầy
hụt chân té xuống tháng ngày hanh hao

trên trời sáng miêng đêm thâu
soi tôi óng ánh mỗi sào đợi ai

Năm Cùng

gởi Nghiêu Đề và Giang

tháng chạp này bên nhà nắng hay mưa
chút nước dột lại thấm vào nỗi nhớ
mái hiên người che thân tôi năm trọ
một tiếng chim cũng xót dạ vô cùng

đêm tôi về với bờ bụi thủy chung
khoảng đất hẹp lần khuất trong con ngõ
mé bờ kinh dưới chân cầu nước lợ
nằm nghe hồn âm ỉ cháy ra tro

vậy mà mỗi khi gặp câu hát câu hò
cánh cửa khép lòng buồn tôi mừng tủi
lại mở ra với bạn bè cũ mới
lắng nghe nhau từng khúc hát về người

nhớ đôi bạn nhà ở lưng chừng đồi
những bậc cấp dẫn luôn qua mưa nắng
theo chiều xuống chân bước lên nặng nặng
ghé thăm rồi mai biết giạt về đâu

ngày với tháng như cánh chim qua mau
gió lại thổi mùa đông qua nỗi nhớ
gặp đôi bạn quê người chưa hết nợ
lại như núi rừng như đất nước trôi xa

Đêm, Bức Họa

em vẽ ra đây lòng em trù tượng
vì mắt người đang rình rập bủa vây
lòng em anh ơi tịnh như trang giấy
vì vương miệng đời mà động bụi bay

em vẽ ra đây thân tâm từ độ
dòng sữa chảy đi nuôi lớn nên người
thời gian là hạt máu phai hương sắc
em đây tô hồng điểm lục hương phai

em vẽ câu thơ xuôi về tình tự
treo lên lung linh với giọng bồi hồi
gây ray rức nhớ bờ tre ngày nọ
còn đọng tiếng ru của mẹ ru đời

em vẽ mùa xuân trẩy vào quán tương
bởi những cánh lòng vời vợi yêu thương
vẽ những bàn tay sừng gươm một thuở
thả xuống dịu dàng nâng dậy quê hương

em căng trong tim một trời sông nước
chảy cho xanh nền văn hiến ngàn năm
tô lại nổi niềm chiều lam khói cũ
lượn cho an nhiên trong sóng nắng vàng

đêm không gian em thở vào nắm cọ
vẽ mây bay đi và gió bay lên
bức họa sau cùng cần thêm bóng sáng
em vẽ miếng ngày nảy nở giữa đêm

Giọt Trong

giọt trong leo lẻo từ trời
xuống thành giọt nước quên nơi chốn về
bồi hồi như mới lia quê
em ở chiếc lá treo kê nhành phong
gió qua thoáng gió phiêu bồng
em rơi thánh thót xuống dòng nước thu
tôi ngồi sau vết hoang vu
nghe em đồng vọng cái mù sương bay
vàng lên một cõi hao gầy
câu thơ vừa chớm đã đầy nắng soi

lạ lòng chưa thể gian ơi
hồn tôi là những giọt rơi khẽ khàng

Về Falls Church

chị giờ theo chồng qua đất Thái
em về đây lòng buồn tê tái
ngày xưa nắng lóa ngang lưng đôi
giờ chìm thật sâu trong mưa rơi

gởi chị xa bài ca du sĩ
hát nhỏ thôi như là thủ thi
ly cách ơi có từ độ nào
mà vườn ai vắng một cảnh đào

làm sao bắt được lời trong mắt
đành tặng nhau cảnh thu hiu hắt
theo người ấy chị về phương xa
em cúi đầu ra khỏi tiếng ca

còn lại đây tiếng con chim hót
nuông gió khuya về nghe lạnh lốt
sao không hót những lời ca dao
lại nào nùng âm điệu hư hao

Đường Hành Hương

xin chào giọt nước chiều mưa
rơi như kẻ lẻ thân xưa với đời
co ro dưới gốc hương trời
tôi thương vật vã những lời nắng hanh

chiều rơi từng vạt mong manh
chân đi vừa chạm khúc quanh chiều tàn
quanh co đường lối trên ngàn
đêm sâu như nhấn cung đàn trầm xanh

xin chào đốm nắng trên cành
lao xao rụng xuống đất thành sớm mai
ấm nồng hơi thở đất đai
chiều qua đỉnh núi sáng ngoài dặm không

chào cây xuân nở chùm bông
hương theo gió thổi vương trong lòng người

vói tay tôi hái nụ cười
nghe tâm tư rụng những lời nước non

ngó lên trái núi chon von
thương thân con quốc gọi hồn miên man
tiếng chim lạnh nắm tro tàn
cành tre nay sót lại làn hương xưa

xin chào giọt nắng trời mưa
giọt mưa trời nắng lưa thưa ướm mềm
dừng chân trên ngọn gió êm
mấy phen luồn lách qua đêm qua ngày

chào ma đưa lối nào đây
quanh đi quẩn lại cũng ngay từ đầu
tưởng đi xa nổi cơn cầu
ngờ đâu như bụi cái sêu cuốn theo

xin chào mạch nước trong veo
tắm anh sạch vết trần đeo đẳng hồn
núi cành lê ngắt chùm bông
thả hương trắng cả một dòng nên thơ

đói lòng ăn miếng trăng tơ
xôn xao cành gió động tờ mây trôi
tôi đi thăm hỏi đất trời
qua cơn trường mộng qua thời đại ngôn

tôi đi lên phía tâm hồn
đám mưa phùn thế đổ dòn dưới sâu
tôi về mở cánh đêm sâu
bình minh trong mấy giọt châu sáng ngời

Thị Cuồng

hóp từng ngậm nguồn cội
ngực căng ứ quê nhà
ra cửa sông chín ngọn
đái thành một dòng hoa

nuốt từng tia nắng quái
bụng no ứ miếng đời
đến bên bờ đá dựng
thả mấy nhánh thơ rơi

dựa lưng chân núi ngáp
ợ ra toàn mùi trời
đi về đâu chẳng thiết
tới nơi không tới ngòi

vác cây đàn cổ gãy
miệng ngậm miếng trăng tà
sương lùa đêm tóc ướt
thị cuồng ngắt ngưỡng ca

cuồng hề say như đá
sĩ hề say như hoa
đá hoa đá thành đá
đá đá hóa thành hoa

gió thổi rụng trăng rồi
em cũng mòn tóc thôi
theo ta về núi đá
đái thành hai dòng hoa

Thuở Còn Ở Vậ

nửa đêm khuya khoắc trời mưa bất cẩn
tạt trúng hồn anh những giọt xanh xao
núp gió anh ngòi lọt trong thơ thần
nói lại bài ca cũ đã năm nào

nói chơi cho vui giữa dòng xao động
có anh ngòi ngoài đất nước hoài mong
kể nghe từ buồn đi ra trào lộng
thây kệ nỗi đời sắc sắc không không

xin kể từ năm anh đây băm tám
kẹt tuổi vô duyên nên vẫn độc thân
đường vợ con chắc chờ qua bốn chục
hạnh phúc suy vì anh hồn vía bần thần

nhiều khi anh thấy mình như rất trẻ
trẻ tợ mái nhà thép ngói sơn son
tình ái nhập nhằng hơi đầu mà kể
bộ sống mình ên chắc chết nửa hồn

còn lâu à nha mấy em con gái
đừng tưởng anh đây ở vậy làm cao
coi anh hai vậy chớ hồng phải vậy

nghĩa là vẫn thềm duyên mấy em trao

nói thiệt mấy em anh tuy hơi lớn tuổi
nhưng hồn vẫn xanh từng nét ngây thơ
đầu da rúm ró xương như que củi
mà vẫn hiên ngang như sóng ngọn cờ

hình như hơi lâu anh hồng tắm gội
nên đất trong trời đất bám no nê
ước có cô nương thấy anh đâm tội
lôi cổ về nhà tắm sạch khỏi chê

hoặc có tiểu thơ hỏi anh như giặt
lên một chiếc tàu về lại quê hương
tắm hết nước sông xưa xanh như ngọc
tắm thân huy hoàng anh sạch như gương

hồi xưa ở lính có anh thỉnh thoảng
giết một vài thằng rồi lại về thành
dụ đám ăn sương tánh tinh phóng khoáng
em giặt cái quần cái áo cho anh

khi thiệt thơm người, thơm quần, thơm áo
sẽ ngoe nguẩy ra ngoài nắng trong veo
ngắt một cành bông ngời nhai trệu trạo
rồi hóa thành chim xòe cánh bay vèo

đời anh có khi là con nắng sớm
chớp lóa trong lành trong mắt em xưa
cũng có khi là bài ca tình dôm
ư hử rên đều ọ ẹ đong đưa

sống ở đời này mà thiếu biến hóa
dám có ngày anh bỏ mẹ cuộc đời
biết vậy nên có “thằng” tá hỏa
cứ đời làm chim xòe cánh bay chơi

thiệt ra đời này có gì đáng nói
chẳng qua là giấc mộng hơi dài
trong đó ít nhiều trái tim giận dỗi
đem những tấm lòng dìm giữa sớm mai

cái thuở xuân về phòng anh hồng khác
nghĩa là vẫn hôi mùi thâm lâu ngày
chỗ này đồ dơ chỗ kia đống rác
giận thiệt cái thằng lười biếng chày thầy

ở vậy hèn gì hồng ai thương hết
nên hèn mai ra dọn dẹp trong ngoài
song kết tánh mình chỉ mình mình biết
thân hồng lo xong ở đó đoái hoài

mà thiệt phòng ốc lâu ghê không dọn
riết rồi anh đây thêm một người tình
lãng xãng như chuột siêng năng quét dọn
phòng sẽ thơm ra còn anh thì mới tinh

ở một chỗ hoài đâm chán thấy mẹ
lại muốn như mây một cánh bay dài
bay về quê xưa xin tan ra nhè nhẹ
thấm đất trời quê ả máu xương ai

hay làm mưa bay nghiêng qua sợi tóc
của những cô em còn rất Việt Nam
đầu giấy tùy thân rõ ràng ngoại quốc
mà núi sông nào vẫn giấu trong tâm

nói tới Việt Nam đau lòng lắm lận
thao thức trong đầu ray rứt trong tim
Việt Nam lao đao như tình anh lận đận
lay lức phong trần hụi hã quàng xiềng

chuyện tình của anh nghe qua rồi bỏ
hồng đáng đồng xu đã chường lại phè
song chuyện nước nhà là kinh đất khổ
xương trắng máu hồng xin nhớ khắc ghi

những ngày năm xưa giờ trôi tuốt luốt
đất nước sa lầy trong nỗi bất an
ngoài kia xuân sang một cảnh hiu hắt
đau điếng trong lòng anh một tiếng than

mà thôi hồng thêm nhắc hoài nhắc hủ
chuyện nước non râu thúi ruột thúi gan
mặc ai thờ than mặc ai sầu lụy
ta kể chuyện tình mây nổi trắng râu

chuyện tình của anh là con nước cạn
hoang phế lâu đời rêu mốc tim khô
một bữa nhìn hoa anh tìm ra lãng mạn
vội hóa thân thành một nụ hôn thơ

nói đừng cười nha em ðài em các
hết nửa ðời anh ở núi ở rừng
nên anh quê mùa tính tình chất phác
nói tới yêu ðương thì lại nhát gừng

sẵn nói thiệt luôn anh nghèo thấy mụ nội
một gánh cơ hàn gánh mõi mòn vai
đường lên cao sang mây mù gió nổi
a ha bên trời nước chảy huê trôi

bây giờ qua ðây lòng anh vẫn vậy
vẫn cứ như gương một tấm sạch boong
hồn anh ðơn sơ như là trang giấy
sống hồng gì hơn ngoài một tấm lòng

Bạt

Tôi có thói quen đọc thơ không biết có giống ai không. Đọc một tập thơ tôi luôn luôn ngồi ở bàn viết, với giấy và bút ở bên cạnh. Gặp câu thơ, ðoạn thơ nào thấy hay tôi ghi chép lên giấy. Tôi cũng dựa trên những gì ðã ghi chép ðể có cảm nghĩ về tập thơ, về tác giả. Thường thường tôi học thuộc lòng những câu thơ ðã ghi chép. Bạn hữu ngạc nhiên vì sao tôi thuộc thơ của rất nhiều người.

Đọc Câu Thơ Về Người của Phan Ni Tấn tôi cũng không ra ngoài thói quen ghi chép. Tôi vẫn ðồng ý với ai ðã viết: *“Đọc thơ là nghệ thuật khám phá ra cái ðẹp”* Tôi thích những câu thơ mà qua khả năng cảm thụ và phân tích của riêng mình, mình thấy hay. Thế nhưng, khi ðược trích ra rồi, quyền ðánh giá câu thơ không còn thuộc người trích nữa, nó thuộc quyền của mỗi người đọc. Cho nên những gì tôi viết quanh các câu thơ chỉ có giá trị của những cái khung.

Tâm tư Phan Ni Tấn trong Câu Thơ Về Người tóm gọn là tâm tư của một người tìm quên, tìm quen và tìm về. Tìm quên không phải quên quá khứ mà quên hiện tại, một hiện tại nặng nề:

*áo xưa từ ðộ phai màu ðất
hồn ðời nghe nặng bước lưu vong*
một hiện tại không tên như chính nỗi niềm của tác giả:
*nỗi niềm ta vốn không tên
như bài ca cũ ðã quên hết lời*

Ðể quên cái mình không muốn thấy, Phan Ni Tấn ði tìm chút hơi ấm cho tâm hồn nơi bằng hữu, một lớp bằng hữu mới, gặp gỡ nhau trong những buổi họp mặt văn nghệ, có ðàn ca, có ngâm thơ, đọc thơ, có kể chuyện vui. Bạn mới ðể thay thế bạn cũ *“lũ cuồng binh giờ ðây chết hết, lây lất lao tù hay trôi giạt muôn phương”* Bạn mới bây giờ là những khuôn mặt *“hiền như chưa từng chạm mớ tang thương”*. Rượu và tiếng hát ðóng vai trò quan trọng trong những buổi gặp gỡ này.

Rượu, tiếng ðàn, tiếng hát giúp Phan Ni Tấn trở thành bạn và có thêm bạn. Ngắm men rượu thơ thân tình cõi mớ:

Rót một vòng lạ cũng thành quen

Ngâm men rượu, thơ đậm đà âm áp:
*màu rượu rót hoài không thất sắc
rót vào ta đổ chói linh hồn
rót thành thơ giang hồ để tặng
rót ra đời ấm bạn tình hơn*

Bạn bè cất tiếng hát, âm thanh truyền thơ bổng hồi sinh, vồn vã:
*hồn đời một tấm lâu nay nắm
người về như nước lại xanh lên
cái giọng hát khàn như trẻ lại
bông trâm câu nhớ lấp câu quên*

Nhưng nhấp mếm, rót mời không phải lúc nào cũng là rượu. Phan Ni Tấn uống, rót, hớp, với nhiều thứ mang hương vị khác, Như hạnh phúc của một ngày hội ngộ:

*Sống nửa đời hơn nửa khổ
bây giờ xin uống trọn niềm vui*
như băng khuâng nổi nhớ nhà:
*rót chơi
vài ngọn gió bay
cho phôi phai nổi tháng ngày
hoài hương*

Ly rượu mới đầu năm không phải là ly rượu được nâng lên để chúc sức khỏe dồi dào, chúc làm ăn phát đạt, chúc gia đạo bình an. Ly rượu đầu năm chứa đầy quê hương được trao gởi như một món quà tinh thần:

*mời em một chén quê nhà
một ly non nước làm quà đầu năm*

Thơ Phan Ni Tấn là thơ của những gì đã mất: quê hương, bằng hữu. kỷ niệm xưa, đời sống cũ. Do đó, ý thơ ngậm ngùi, hơi thơ dằng dặt, nhạc điệu trong thơ u trầm. Dẫu biết rằng “*chèo qua biển thăm là đi biệt*” Dẫu biết rằng để thích ứng với đời sống mới phải chấp nhận, phải gạt bỏ, phải nguôi quê. Nhà thơ có lúc như muốn kêu gọi sự trợ lực

*Phụ anh khiêng nước vô hồn
tạt cho sạch mớ tang thương ra ngoài*

Nhưng rồi ta thấy đó chỉ là một sự kêu gọi cho phải đạo với thực tế. Quê hương trong quá khứ mới là nguồn thơ đích thực của Phan Ni Tấn. Quê hương là hình ảnh không nhạt màu với thời gian, là niềm đau, nỗi nhớ không nguôi. Nỗi nhớ quê hương có lúc dẫn vật, giọng thơ bi tráng:

*càng đau xót tấm hao gầy
hồn ma sông núi càng đầy trong tôi*

*bao nhiêu non nước đau dồn hết
lòng anh chật ních một quê hương*

Hình ảnh quê hương có lúc êm đềm, thơ nhẹ nhàng như ca dao:

*quê xa như áng mây trời
gởi sao cho thấu ngàn lời nhớ thương*

Bắt chợt một hôm ra khu phố Tàu nhìn quang cảnh, nhà thơ sững sờ:

*Thì ra góc phố sao mà giống
cảnh cũ quê xưa muốn thiếu điều...*

Ý cuối mỗi câu thơ chưa hết, bị bỏ lửng, cố ý bỏ lửng để nói lên nỗi ghen ngào.

Thơ nói về quê hương, ở hải ngoại, không ít, nhưng nói một cách thấm thiết, chân tình bằng một ngôn ngữ thơ thì không nhiều. Thơ quê hương của Phan Ni Tấn dễ dàng đi vào tâm hồn người đọc, những tâm hồn đồng điệu. Quê hương giữa thập niên 90 không còn xa vời như quê hương của thập niên cuối 70. Không ít người đã về, đã thấy lại quê hương. Nhưng cái thấy lại chưa hẳn là cái đã có. Người về thấy lại vùng trăng, nhưng xin mượn lời thi sĩ Bùi Giáng để hỏi người về: “*Nhìn trăng có thấy nguyên màu ấy không?*” Cái nguyên màu ấy nhiều khi chỉ tồn tại trong ký ức. Phan Ni Tấn sống đây, sống trọn với ký ức. Hiện tại gia tài duy nhất còn lại với nhà thơ là trang giấy

*mai có lênh đênh
cùng sầu
cùng còn trang giấy trắng
màu
thủy
chung*

...
*ta về nở giữa lòng trang giấy
câu hò cây lúa mọc bờ đê*

Trang giấy ôm hết. Ôm hết nỗi sầu lẫn ước mơ của thi sĩ

Trang Châu

Phụ bản nhạc:

Con Chim Nó Hót
thơ Phan Ni Tấn nhạc Trần Quang Hải
Thư Gửi Chị Khuất
thơ Phan Ni Tấn nhạc Hà Thúc Sinh

thực hiện bản đánh máy: Lê Ngọc Thạch Bích

Phan Ni Tấn (N.D.)

Nhạc sĩ, nhà thơ. Tên thật Phan Ni Tấn, bút hiệu **Phan Ni Tấn ND**, sinh ngày 06 tháng 3 năm 1948 tại quê nội Cần Giuộc Nam Việt. Quê ngoại : Thừa Thiên. Học Văn Khoa Sài Gòn, Quốc Gia Âm Nhạc Và Kịch Nghệ Sài Gòn. Cựu sĩ quan Việt Nam Cộng Hòa. Binh nghiệp dài 5 năm và 1 năm 'cải tạo'. Vượt biển đến Thái Lan năm 1979. Định cư tại vùng Downsview, thành phố Toronto Canada.

Sinh hoạt trong hai bộ môn Thi Ca và Âm Nhạc. Khởi sự làm thơ năm lên 16 và viết nhạc năm 20 tuổi. Tham gia phong trào Du Ca năm 1968, tại trụ sở Du Ca trên đường Trưng Nguyệt Ánh Sài Gòn, và sinh hoạt trong đoàn du ca Lòng Mẹ Ban Mê Thuộc (đoàn do Nguyễn Quyết Thắng

hướng dẫn), cùng đoàn du ca tại Nha Trang. Tham gia và giữ vai Phó Chủ Tịch Nội Vụ phong trào Hưng Ca, được thành lập tại bắc California Hoa Kỳ ngày 07 tháng 9 năm 1995. (trưởng phong trào là nhà văn Hà Thúc Sinh). Đã đi hát tại nhiều quốc gia. Thơ đăng trên các báo: Văn Học, Văn, Hợp Lưu, Thế Kỷ 21, Thời Tập, Khởi Hành, Sóng Văn, Hồn Việt... tại Hoa Kỳ và Năng Mới, Sóng, Làng Văn tại Canada, Quê Mẹ (Pháp), Độc Lập (Đức)...

Tác phẩm đã xuất bản :

Dậy Lửa Trường Sơn (tập nhạc Lửa Việt 1983), Em Hát Em Vui (cùng Nguyễn Hữu Nghĩa, nhạc cho thiếu nhi Làng Văn 1987), Hồi Ký Thơ (thơ, Làng Văn 1987), Câu Thơ Về Người (thơ Nhân Văn 1996), Tuyển tập Tình Khúc Phan Ni Tấn ND (nhạc, 2004), Sinh Nhật Của Cây Đàn (CD), Ao Trời (CD)

Có bài trong các tuyển tập :

Ngon Cỏ Khô Trên Thung Lũng Mùa Xuân (Làng Văn 1986), Văn Bút Hải Ngoại (1988), 23 Người Viết Sau 1975 (Văn Nghệ, Hoa Kỳ 1988), Chân Dung Thơ Luân Hoán (Kinh Đô 1991), Việt Nam Quê Hương Tôi (tập ảnh của Lê Quang Xuân 1994), 20 Năm Văn Học VN Hải Ngoại (Đại Nam 1995), 20 Người Viết Tại Canada (Năng Mới 1995), Thơ Văn Hải Ngoại Năm 2000 (Văn Mới 2000) Nhà Văn Nhà Thơ Hải Ngoại - tập2 (Nguyễn Đình Tuyên , 2000), Luân Hoán - Một Đời Thơ (Sông Thu, 2005)

(Tác Giả Việt Nam – Lê Bảo Hoàng)